

REDACȚIA
și ADMINISTRAȚIA:
Deák Ferenc-utca 35.

Articoli și corespondențe pentru publicare se trimit redacțiunii.

Concure, inserțiuni și taxe de abonament se trimit administrațiunii tipografiei diecezane.

BISERICA ȘI ȘCOALA

FOAIE BISERICENSCĂ-ȘCOLASTICĂ, LITERARĂ ȘI ECONOMICĂ.

APARE ODATĂ ÎN SĂPTĂMÂNĂ: DUMINECA.

ABONAMENTUL:

Pe un an 10 coroane.
Pe jum. an 5 coroane.

Pentru România și străinătate:

Pe un an 14 franci.
Pe jum. an 7 franci.

Telefon pentru oraș și comitat Nr. 266.

Idololatria modernă.

Un capitol trist și întunecat al istoriei culturii omenesti este idololatria. Omul, coroana fapturilor pe pământ, măcar deși este înzestrat dela bunul D-zeu cu cele mai minunate facultăți, a trăit timpuri de adâncă decadentă. În loc să fi mers tot drept înainte, cum îi eră cu puțință în urma darurilor D-zeesti și să-și fi făcut viața tot mai ciselată și mai plină de frumseți, dincontră, adeseori a aflat plăcere în a cădea jertfă ideilor și moravurilor josnice. Maiestatea și atotputernicia lui D-zeu decâteori nu a fost degradată la forma ticăloasă a unui metal ori lemn cioplit, ori coborâtă în forma unui animal din partea oamenilor. Istoria dureroasă a acestor vremuri în urma instrucției istoriei este destul de bine cunoscută cetitorilor nostri, așa că numai avem lipsă să le-o împrăștiăm și de astădată în toate amănuntele ei. Numai învățătura extrasă din întâmplările acestor vremuri voim să o scoatem la iveală și să o subliniem. *De câteori au degradat oamenii D-zeirea în sufletul lor, și religiozitatea și moralitatea lor a decăzut până la ultimul grad. Cu idololatria a umblat mână în mână sălbăticită și decadentă moravurilor omenesti.* Câte cruzimi, câte ticăloșii »pe care este rușine a le grăi« nu le-a săvârșit omul idololatriu, care a perdut legătura cu D-zeu.

Râuri de sânge au trebuit să curgă, o muncă uriașă de gândire a trebuit săvârșită până ce omenimea a putut fi desrobită din propria-i ticăloșie, Fiul omenesc, Domnul nostru Isus Hristos, a trebuit să moară pe cruce în chinurile cele mai groaznice, ca omenimea să se poată întoarce la Tatăl ei și să se împace cu El și cu sine. Legea lui Hristos a făcut din pământul, care mai înainte se asemăna cu un pustiu trist, o grădină veselă și frumoasă, în care oamenii să trăiască în pace și în bunăînțelegere spre preamărirea lui D-zeu și spre fericirea lor proprie. *Nu produsele tehnice și a științei înalte formează comoara neprețuibilă a omenimei de astăzi, ci blândețea, curățenia și veracitatea creștinismului.* Principiile de viață stabilite de legea lui Hristos constituie tezaurul cel scump al omenimei care o păzește de întunecimea și decadentă vremurilor trecute.

Grozăvenia timpurilor trecute ar trebui să ne facă îndoit de gelosi pe bunurile spirituale și moravurile curate introduse de creștinism. Și totuși omul modern de astăzi, care petrece zeci de ani în școli de toată categoria cât de ușor decade la mentalitatea oamenilor de demult, cari toată viața lor și-o petreceau pe cutare munte în societatea nedespărțibilă a oilor și caprelor ori chiar în tovărășia asinilor.

Pentruce să ne mirăm deci, că omul vremurilor străvechi, care dispunea de o așa modestă ori nici o cultură a ignorat adevărul, când majoritatea oamenilor de astăzi, cari trăiesc în epoca culturii înalte nu sunt mai buni. Mentalitatea a rămas în cele mai multe cazuri aceeași, numai idolii s'au schimbat, aceștia nu se mai chiamă, șerpi, viței de aur, boi etc., ci beutură, mâncare, haine, vanitate și altele.

Câți oameni de astăzi nu au pierdut respectul față de D-zeu, de religie și de bunurile culturale, pe cari sute de generațiuni anterioare le-au câștigat prin muncă grea și se divinizează pe sine singuri punând mintea lor săracuță de cinozură întru toate. Forma cea mai răspândită a idololatriei de astăzi este autodivinizarea. În loc se recunoaștem că ce disparent de mic e capitalul nostru intelectual și moral și să ne dăm silința să-l mărim din zi în zi, dincontră, încercăm să modelăm lumea după sărăcia duhului nostru. Azi este prea răspândită părerea greșită, că nu noi trebuie să ne ridicăm prin muncă și cugetare cinstită la înălțimea religiei și culturii adevărate, ci acestea trebuie să se coboare la întunecimea și trândăvia noastră, să înțelege fără nici un rezultat, pentru că unui om, care nu voiește să-și deschidă ochii nu-i poți dovedi că lumea e frumoasă.

Primul pas spre lumină și progres este deci *umilința*. Caută omule și vezi cât ești de mic la suflet, de farizeic, de netrebnic și gol pe dinlăuntru și scârbește-te odată temeinic de eul tău propriu cu care ți-a plăcut mai înainte să paradezi. Convinge-te singur, că câte fapte urâte ai săvârșit și cât de orb și surd treci prin lumea aceasta, pentru că numai recunoscându-ți *sărăcia* și *stricăciunea* internă poți deveni teren apt pentru o viață nouă.

Omul de astăzi rămâne străin de comorile culturii așa de înaintate și recade mereu în moravurile vremurilor trecute pentru că nu este sincer față de sine. Omul de astăzi e adevărat, că nu mai face idololatrie grosolană, cum se făcea aceasta acum două mii de ani, e superior în forme veacurilor trecute, în fond însă prea puțin e mai altcum. Cultura morală din care rezultă sănătatea și puterea sufletească a noastră e rudimentară și nebagată în seamă, ori poate chiar formează obiect de umor. Sufletul, izvorul vieții, nu este în rânduială, e bolnav, centrul acesta al ființei omenești a încetat de a fi sincer, umil și primitiv a tot ce e frumos și nobil și a devenit turbure, plin de închipuire și deșertăciuni. Și când sufletul e bolnav, atunci toate celelalte neajunsuri ale vieții se esplică de sine.

Mii de milioane se cheltuesc prin sate și orașe pe haine luxuoase, pentru că externul elegant e privit ca cel mai mult promițător mijloc de izbândă în concurența vieții. Că câtă mizerie internă răspunde înlăuntru la fastul din afară nu împoartă, oamenii nu voiesc să înțeleagă, că cu sufletul bolnav și neglijat, nu se poate birui viața, chiar așa cum nu voiau să priceapă și cei de odinioară, că vițelul de aur e numai o reflexie a conștiinței lor bolnave și decăzute.

Plăcerile senzuale de tot felul trecătoare consumă enorme sume de bani în ciuda sărăciei sufletești, care seacă și distruge adevăratele izvoare ale vieții. Muncii oneste și statornice îi ia locul tot mai mult reclama strigătoare și păcătoasă.

Cultul D-zeirii a culturii se preface tot mereu în cultul slăbiciunilor omenești. Egoismul crescând voiește cu orice preț să înlocuiască mărirea ceriului și a pământului cu netrebnica închipuire omenească. Cu adevărat i-se potrivesc veacului acesta cuvintele Domnului nostru Isus Hristos, carele zice: că cine voiește să dobândească viața aceasta efemea o va pierde pe cea vecinică.

fm.

Parabola fiului rătăcit.

— Meditațiune. —

Nici o iotă nu va trece din legea Mântuitorului, ci acea va rămâne întreagă — așa după cum ne-a dat-o el însuși — până la sfârșitul veacurilor. În felul acesta s'a exprimat Isus despre învățătura sa, când ne-a dat-o ca normă de conduită. Când a zis, că nu va trece „nici o iotă“, a voit să ne demonstreze caracterul divin a învățăturii-legii sale, ca a uneia ce va rămâne nealterată și va fi potrivită tuturor împrejurărilor vieții până la sfârșitul veacurilor. Zilele de azi sunt o dovadă despre aceasta. Unde sunteți voi cei ce ați contestat afirmarea de mai sus? Nu ați crezut omului sincer, care va vorbit din inimă și care și-a întărit zisele cu fapte. Ați cerut înțelegerea taină a celui om,

ca să credeți cele ce vă binevesteă. Nu va fost destulă garanță — pentru adevărul celor zise voauă — caracterul divin a celui om, ci ați cerut ce nu știați nici voi. Nu a fost pentru divinul Mântuitor grație, ca voi să fiți adepții doctrinei lui, nu fiindcă doctrina lui nu e pentru un anumit timp și pentru o anumită clasă de oameni, ci e pentru toți și pentru totdeauna. Dar a știut Mântuitorul să facă cel din urmă gest șovăielilor voastre atunci, când a zis, că nu va trece „nici o iotă“ din lege până ce nu se va împlini. Priviți în largul lumii de azi și toate presupunerile voastre absurde se vor spulberă. Azi nu vă mai vorbesc cuvintele, ci vă conving faptele. Parabola fiului rătăcit — cuprinsă în sfânta evanghelie de azi — e o parte a legii Mântuitorului. Atunci ne-a spus-o Mântuitorul, iar azi se împlineste. Așa și e. Eri s'a împlinit una, azi parabola amintită, iar celelalte în viitor. Pentru a vedea întrucât se împlineste azi parabola fiului rătăcit, vă rog să binevoiți a fi cu luare aminte la tâlcuirea sfintei evanghelii de azi.

Zice sfânta evanghelie: „Un tată avea doi feciori“.

Ce frumos vorbește sfânta evanghelie! Cât de conșcis ne descrie starea fericită a unui tată. Da eră fericit acel tată, pentru că rodul căsniciei lui eră dintre cele mai frumoase, adecă: „doi feciori“. Avea doi feciori, scumpi înaintea lui ca ochii din cap. Avea doi feciori: avea două mâni, îi erau scumpe mâinile, dar mai scumpi feciorii. Unul, cugetă tatăl, va merge la holde, iar celalalt va rămâne cu mine acasă; cel mai mare îmi va lucra moșia, iară cel mai mic va petrece cât voi mai trăi cu mine și el îmi va însenina viața, el îmi va îndulci bătrânețele amare. Dar nu numai cugetă tatăl, că va fi așa, ci și avea parte de acea fericire. O casă binecuvântată de Dumnezeu eră casa lui, în ea se sălășluia pacea, bucuria și fericirea. O casă de model eră acea casă în privința fericirii. Aceasta o simțea tatăl, de aceea mare eră bucuria lui. Eră chiar încântat de casa sa, ba nici nu-și putea închipui o casă mai binecuvântată de Dumnezeu ca a lui. Se credeă a fi cel mai fericit om din lume, așteptând ca toți să vorbească numai despre el și despre feciorii lui. Se simțea chiar înșelat, că lumea nu-l apreciază așa după cum aștepta. De aceea eră cât pe-aci să-și facă el singur reclama casei sale. Dar atunci, când se simte omul mai fericit, atunci vine asupra lui năpasta și încă în așa chip cum nici nu visase vre-odată. Astfel veni năpasta și asupra acestui tată. În ce chip îl ajunse năpasta ne spune sfânta evanghelie, care zice mai departe:

„Și a zis cel mai tinăr tătâne-său: tată, dă-mi partea ce mi-se cade, și le-a împărțit lor avuția, și adunând feciorul cel tinăr toate, s'a dus într'o țară departe.“

Mai tare fu străpunsă inima tatălui de aceste cuvinte, ca de o săgeată. Cum fiul său și încă cel mai mic, să se despartă de el? acel fiu, care prin apucăturile lui nevinovate, știă să-i producă atâtea clipe de bucurie, acel fiu, care decăteori eră năcăjit, îl mângăia cu vorbele lui cele plăpânde asemenea „mielului care ridică păcatul lumii“. De necrezut îi fură la început aceste cuvinte. Nu, cugetă tatăl, nu va merge feciorul meu de-acasă, că numai doi feciori am și am câștigat pentru ei destul, au din ce trăi ambii, fără a lua lumea în cap. Un moment de aiurare i-s'a părut numai. Dar realitatea e cea mai tristă însă. Tristă a fost pentru tatăl, deoarece fiul cel mic insistă tot mai tare pe lângă el, ca să-i dea partea. Zădarnice i-au fost toate încercările de a-și abate fiul dela propusul său, pentru că acela nu abstea dela planul lui greșit. Astfel tatăl nu mai avu încotro, ci cu mare durere făcu cecace nu

crezuse: împărți înainte de vreme averea în două și dete feciorului celui tânăr partea sa, care apoi se găta de drum. Numai acum începe pentru tatăl adevărata stare dureroasă. Un fiu rămâne acasă, iar celalalt pleacă, i-se pare, că se desprinde sufletul de trup. În inima bietului tată o luptă nesfârșită, ar fi voit să se despice în două, o parte să rămână cu fiul cel mai mare acasă, iar cealaltă să plece cu fiul cel mai mic în lume. Dar aceasta îi eră cu neputință, stă în pragul ușii numai și-și petrece cu ochii feciorul, până ce acesta piere în zare. Se reîntoarce în casă, dar acum nu e casa de mai înainte, fiindcă nu e în ea feciorul cel mic. Din acea clipă piere din casa lui fericirea și pacea, în locul lor vine năcazul și durerea; în locul veseliei se încinse un foc viu, un foc nestâns. Chiar atmosfera curții îi părea că se schimbă, ca ceea ce desbracă casa de semnele casei vesele, dându-i aspectul casei îndoliate. Tatăl sârmanul părea a nici nu-și mai cunoaște casa, nu-și află loc de odihnă, umblă în dreapta, umblă în stânga, fără astâmpăr și fără alinare. Acum i-se părea a fi cel mai nefericit om din lume, i-se părea că toți vorbesc numai despre el și nefericirea lui: cugetă, că toți arată cu degetul spre el, voind a explica, că în ce stare l'a adus ironia sortii. Durerea i-se așează pe inimă ca o peatră începându-se pentru dânsul zilele negre și amare. Cum petrece însă fiul? Aceasta ni-o spune sfânta evanghelie, care zice:

„Și acolo a risipit toată averea viețuind în desmerdăciuni.“

Iarăși o operă a ironiei sortii, fiindcă două lucruri isbitor de contrare ne stau înainte. De-o parte un tată năcăjit pentru fiul său, ce condus de firea sa juvenilă ia lumea în cap, un tată cu sufletul îndurerat pentru soarta fiului său. „Sârmanul tată, ce griji pe dânsul, ce fiori, când se gândea“, că oare unde va fi fiul, în ce pustietăți va rătăci. De altă parte avem pe fiul, în altă parte de lume, petrecându-și zilele cele mai dulci din tinerețe, fără a cugeta câtuși de puțin la nepunctiosul său tată; fără a fi îngrijat nici cât de soarta celui tată, „care-l crescuse și care-l iubi.“ Iși frământă mintea, cum să-și poată petrece mai bine, ca astfel să-i meargă vestea în depărtări, să-și facă renume, ca apoi să fie privit ca un erou al tinereții. Planul și-l făuri cât mai curând. Fără mustrare de conștiință, risipește cu ușurință ceea ce câștigase tatăl său cu sudoarea feții sale. Incântat și sumet de mândria sa personală, duce o viață dintre cele mai plăcute lui. El e cel dintâiu favorit a societății ușoare, el feciorul cel îmbujorat la față și care are cu ce plăti. În localitățile josnice își află el cel mai potrivit și comod loc de a se desfăta. În traiul și splendoarea cărcimelor și a bordelurilor își găsea el dulceața vieții. Acestea toate erau zeii lui, grația acestora căută el să o cucerească. Înaintea acestor zei cu sufletul de lut își prosternea el tinereța și frumseța corpului, aceea frumseță, pentru care tatăl său s'a întors în toate părțile, numai ca să-și poată crește un fiu, care să-i fie spre fală. Oh Doamne! Unde e acum acea frumseță și tinereță îngrijită de inima unui tată? E înămodită în noroiul prostituțiilor. Și își continuă fiul viața aceasta pentru că avea și tovarăși: oamenii cei depravați. Bucuria lui eră nesfârșită și trăia continuu în desmerdări, căci avea de unde cheltui: adusese el avere de acasă. Și ce fericire mai mare pentru un tânăr, decât ca să-și petreacă pe câștigul părinților, fără a fi controlat. Așa și cu acest tânăr, liber fiind de controla părintelui său, căută ca viața să-i fie cât mai dulce, ba dacă ar fi fost stăpân peste natură, doar ar fi schimbat și legile aceleia, nu-

mai ca să corăspundă programului său de viață. Liber fiind de controla părintelui, liber a fost și de sfatul aceluia și aceasta numai spre răul lui. Toate au un sfârșit, astfel și viața cea din desmerdări a lui. Viața cea dulce trece și dă peste el năpasta, pentru că zice sfânta evanghelie:

„Și cheltuind el toate, fost-a foamete mare... și el a început a se lipsi... și s'a lipit lângă un locuitor din acea țară și l'a trimis să pască porci. Și dorea să se sature de rădăcinile, cari mâncau porcii și nime nu-i da lui. Iară venindu-și la sine a zis: câți argați ai tatălui meu au pâne, iară eu pier de foame.“

Ori cât de impetriți să fim la inimă și totuși ne cuprinde o jale de tinărul fiu, văzând în ce năcaz a ajuns. Oricât l-am fi invidiat mai înainte, acum nu putem să nu-l compătîmim, văzând că în ce hal înoată. Sârmane tinere! Mai înainte cântai în îmbuibare, iară acum te vaiți de foame, mai înainte îndemnai pe alții să-și petreacă pe socoteala ta, iară acum tu însuți nu ai nici cea din urmă bucătură de pâne, mai înainte cheltuiai fără socoteală, iar acum ai ajuns a te „lipsi“, s'a gătat cu totul ce ai adus de acasă, acum din ce vei trăi? Acum tinărul fiu e în acel stadiu, când trebuie să trăiască sau din mila altora, sau din câștigul său propriu. Dar cum va câștiga el, că la tatăl său acasă n'a lucrat nici odată? Recurge deci la mila străinilor, însă din tot locul e huiduit, pentru că toți îl știau cine fusese el mai înainte, „nimenea nu-i da lui“. Ce să facă acum? Tinărul fiu ia altă hotărâre: își va câștiga el singur pânea de toate zilele. Cum să resemneze la viața de sine el tinărul cel vestit de mai înainte? Acum se află înșelat, că ceruse dela alții. Așa pășește în vârtejul vieții. Vai însă, că prea nepregătit ajunge în acest vârtej, pentru că viața de sine nu e pentru tinerii sbrudalnici, ci pentru aceia, cari au de busolă învățătura părintească, plăsmuită din întâmplările vieții acelor. După aceasta viață a însetoșat când a plecat de acasă, cum să se spărie acum de ea? Inșă pe cât de lăcomosă e viața la tinerii nematuri, pe atâta e scumpă. Scumpă a fost și la acest tânăr, pentru că toate sbuciumările lui de a-și croi un viitor strălucit, sunt zădarnice. În fine, neavând încătrău, ajunge la cea mai rușinoasă slujbă, la păstorirea porcilor. Il putem asemăna cu omul, care ajunge în prăpastie și caută salvare, prinzându-se de orice firicel de iarbă, cugetând că va află în el un razim bun spre a-și mântui viața. O prăpastie a fost viața independentă a fiului acesta, creată de el însuși. Acasă la tatăl său eră stăpân, iară acum e slugă; acasă porunceă, iară acum însuși e sub poruncă. Trebul să lase comoditatea și să se apuce de lucru de dimineața până târziu seara. Dacă eră ostenit, nime nu venea să-l mângăie, ci auzia vorbele aspre ale stăpânului. Trebuie să îndure frigul cel groasnic, ploile reci, loviturile vânturilor, și stea ziua întreagă în arșița soarelui, iar seara nu-l așteptă chilia cea curată cu culcușul moale, ci să adăpostească sub cerul liber într'un culcuș cu porcii: pe pământul umed. Ceea ce eră mai trist pentru el, eră lipsa de pâne. Ajunsese a mânca pânea cea mai neagră și amară din lume, „rădăcini de cari mâncau porcii“. Dar nici de aceste nu avea măcar atâta, ca să-și potolească foamea. Ca odinioară Robinson Crouse, presimțind fiorii sfârșitului acestei stări tragice și văzând, că toate socotelile de a se salva sunt zădarnice, exclamă: „pier de foame“. În această stare de desperat combinează alte modalități de a putea trăi, când apoi vine la sine, adevărat începe fermentațiunea stării lui psihologice il vedem din cuvintele sfintei evanghelii care zice:

„Sculamă-voiu și mă voiu duce la tatăl meu și voiu zice: tată, greșit-am în cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic a mă chema fiul tău, fă-mă ca pe unul din argații tăi.“

O schimbare radicală se produse în interiorul tinărului. Până acuma îl predominaseră poftetele, pornirile, însă după ce acelea și-au ajuns culmea, au căzut ele de sine, ocupând locul lor rațiunea. În tinărul fin se deșteaptă conștiința, care îi spune, că n'a făcut bine, că n'a ascultat de tatăl său, că trebuia să rămână acasă și să trăiască după cum l'a învățat tatăl său, ca omul, care a trecut pe calea vieții: astfel cu ușor ar fi ajuns la isbândă. Acuma însă desconsiderând povața tatălui și guvernându-se după pornirile sale, acelea îl duc la prăpastie. Fiul își recunoaște păcatul. Incep remușcărilor de conștiință. Se sguoiește întru internul său, trece pe o durată de timp în niște vise păr'că. Prin minte „îi fulgeră crâmpeie de vedenii“. Vede casa părintească, iar în prag stă tatăl său îmbătrânit, întrebând de trecătorii, cari veneau și mergeau, că nu știe ceva despre fiul lui. Vede pe tatăl său cu ochii plini de lacrimi, luându-și cârja și plecând la drum pentru a-și căuta fiul, îl vede venind pe un drum ce conducea spre el. Acum tatăl e mai aproape, câțiva pași numai și e lângă el. Asemenea lui Robinson Crouse, caută să suprindă pe tatăl său; îmbrățișându-l să-i zică: tată dragă nu mă mai căută, aci sunt, și ce bucurie va fi atunci. Inșă, zădarnic își desface brațele și fuge înainte să îmbrățișeze pe tatăl, căci nu e tatăl său, ci un lemn uscat, se lovește tare în acel lemn și astfel se trezește. Iarăși e acea viață ca mai înainte: același pustiu, cu turma de porci, cu prăpăstiile lui îngrozitoare și înfiorătoare. Oh Dumnezeuule, își zice el, de ce mă pedepsești așa de cumplit? Cine am fost și cine sunt? Mai înainte eram vulturul talnic, care zboară mai sus, voind a se deosebi de celelalte sburătoare, iar azi sunt viermele ce să svârcolește în pulberea pământului. Doamne dacă voiești să-mi curmi viața, nu mă lăsa să pier ca o larvă, ci îmi dă prilej să mor ca un om. Dar păcatul meu nu e așa de mare, ca să nu aflu ispășire înaintea ta. Câți au făcut păcate mai mare decât al meu și toți „au aflat har înaintea ta“. Ce e păcatul meu? „Crezându-mă a fi înțelept, nebunește am lucrat“: punând rațiunea mea mai presus de a tatălui meu și astfel în luptă pentru viață nu aflu calea cea dreaptă, ci întimpin celea mai îngrozitoare primejdii. „Doamne fă să treacă acest păhar dela mine“. Și la aceasta te rog, cu atât mai vârtos, că am acasă un tată scump și un frate iubit și doresc a-i mai vedea încă odată, ca să nu se „pogoare cu întristare cărunțele tatălui meu în pământ“. În aceasta stare sbuciumată se găsește acum fiul. Chinurile lui sunt mai mari ca mai înainte, fiindcă la mizeriile ce le îndură din partea naturii se adaug remușcărilor de conștiință. Din chinul dublu se naște ideea cea bună, rațiunea cea din urmă, care se și întâmplă momentan, pentru că zice sfânta evanghelie:

„Și sculându-se a venit la tatăl său, iar el departe fiind l-a văzut tatăl, i-s'a făcut milă de el și alergând a căzut pe grumazii lui și l-a sărutat. Și a zis feciorul: tată, greșit-am la cer și înaintea ta, de acum nu mai sunt vrednic a mă chema fiul tău.“

Ce întâmplare induișătoare! Întâlnirea unui tată și a unui fiu, ce nu se văzuseră de-atâta vreme. Ce surprindere pe bietul tată. Să vede, că i-a fost ursit, ca să-l suprindă și năcazul și bucuria. Suprindere a fost plecarea fiului. surprindere e și reîntoarcerea. Sărmanul tată! cât așteptase el pe fiul său, de câte ori ședea în pragul ușii de dimineața până seara, căutând

în dreapta, căutând în stânga, că oare nu vine fiul său din cutare parte. Mult, de tot mult a așteptat, când în cele din urmă își curmase mai cu totul nădejdea de a-și mai vedea fiul. Atunci, când întâmplător numai ese la uliță, când numai pentru a vedea ceva variații se uită împrejur, atunci tresaltă dintr'o dată. Un fior de bucurie îi străbătu întreg corpul. Toate trăsăturile feții, toate mișcărilor tatălui se schimbă, întinereste par'că, căci vede pe fiul venind. Nu mai vedem pe bătrânul răzimat de cârjă, ci vedem un voinic. Nu ar fi fost putere omenească pe întreaga lume, care să-l țină pe loc, când își vede fiul. De-ar fi trebuit să treacă prin foc și prin apă și totuși ar fi mers pentru întimpinarea fiului său. Nu-i pasă, că vine la el sdrențos și slăbit de mizeriile străinătății, nu se rușinează de el, căci e fiul lui, ba aleargă mândru întru întimpinarea lui, pentru că deși e murdară îmbrăcămintea, cu atât mai curat îi e sufletul. Sosind aproape de fiul său, nici nu așteaptă, ca acesta să se roage de ertare, ci își aprinde focul iubirii părintești, își desface brațele și-și îmbrățișază copilul la peptul său, ca să-i încălzească inima înghețată de mila străinilor. Lacrimile de durere acuma se schimbă în lacrimi de bucurie. Dar nici fiul nu rămase dator tatălui său pentru primirea cea frumoasă, ci exclamă: „tată, greșit-am la cer și înaintea ta, de acum nu mai sunt vrednic a mă chema fiul tău“. De mult știă tatăl, că fiul s'a îndreptat, el se îndreptase atunci, când a făcut primul pas spre casa părintească. Bucuria cea veche se întoarse iarăși, dar în măsură cu mult mai mare. Pe tatăl acum nu-l mai impresionează altă, nimic nu mai are pentru el farmec, nu cunoaște în lume mai mare bucurie ca cea de acum a lui. Bucuria tatălui luă proporții așa de mari, că aranjază o festivitate întru onoarea reîntoarcerii fiului său, iar despre felul acelei festivități ne lămuirește sfânta evanghelie zicând:

„Și a sis tatăl către slugile lui: aduceți haina cea dintâi și-l îmbrăcați, dați inel în mâna lui și încălță-minte în picioare. Și aduceți vitelul cel gras de-l junghiați și mâncând să ne veselim: că fiul meu acesta mort eră și a înviat, perdut eră și s'a aflat“.

Cu adevărat vedem, că știe tatăl să se bucure pentru reîntoarcerea fiului său. Orânduiește un ospaț foarte estins, participând la el pe lângă casnici, vecini și cunoscuți. Totul jertfeă tatăl numai ca ospațul să fie deplin. Atribuțiile oricărei festivități le putem aplica și aceleia. Fără a fi condamnați putem vorbi despre acel tată, ca despre un inițiator în tainele acelei festivități și ni-l putem închipui, ca pe unul ce a zis:

Mesenilor mei! Inima mea saltă de bucurie, deci se cade să mă veselesc. Bucurați-vă împreună cu mine „și iarăși zic — cei ce mă iubiți — bucurați-vă că mărirea Domnului peste a mea casă a strălucit.“ Știți cu toții, că când merse fiul meu cel mic în lume, dete năpasta peste casa mea; azi fiul meu se reîntoarse, alungând din casă amarul de mai înainte. Nu vă rușinați a ședeă la masa, care stă fiul meu, că nu sunteți în societatea unui om depravat, ci vă aflați în societatea omului, care a fost în școala vieții. La școală a fost fiul meu, câtă vreme n'a fost acasă. Acolo a învățat. I-s'au înscenat cele mai grele obstacole lui, celui lipsit de praxa vieții pe atunci. Natura însă l'a învățat a învinge toate greutățile și a ajunge la locul de acum. Apropiati-vă de fiul meu, căci vă apropiați de un meșter de viață. Vă zic încă odată, fiul meu a învins greutățile străinătății și pe sine, deci fiul meu e un erou. „Îmbrăcați-l au întru podoabă și frumșetă, căci vrednic este“. Acum cutez a vă zice, cereți sfa-

turi delă fiul meu erou, pentru că vă vorbește omul ce a ajuns la ultima rațiune adevărată. Slugile mele, argații mei! priviți pe noul vostru stăpân. Plecați-vă, prosternați-vă înaintea lui, căci e domn în virtutea învățaturii lui, iar nu în urma cutărei reclame șubrede. Fiul meu a fost la cea mai înaltă școală din lume, care l'a făcut om deplin. Mulțumescu-ți ție Doamne Dumnezeul meu, că am ajuns și această zi. Mulțumescu-ți Doamne, că bucuria mea „cea de-a doua fu mai mare ca cea dintâiu.“ „Acum mă slobozește pe mine robul în pace, că văzură ochii mei mântuirea care ai făcut“ casei mele. Mesenilor mei! De acum pot să ies dintre voi ori și când liniștit, că sunt încredințat că cine va fi urmașul meu: e omul cel mai competent, care va chivernisi casa mea spre bine totdeauna în veci amin.

În felul acesta putea tatăl să-și lămurească oaspeții asupra caracterului festivității. Cu toți convinși despre adevărul celor spuse, au contribuit „a zidi“ acea festivitate și a o înălța la cel mai înalt nivel posibil. Numai unuia nu-i convenea acest ospăț și încă unui casnic: fiului celui mare, fratele celui sărbătorit, pentru că zice în urmă sfânta evanghelie:

„Iară feciorul cel mai mare era la câmp și când a venit, a auzit cântece și jocuri și chemând un fecior l'a întrebat, ce sunt acestea? Iară el a zis: pentru fratele tău și nu voi să între, răspunzând tatălui său: atâția ani slujesc ție, poruncile tale n'am călcat și nu mi-ai dat un ied să mă veselesc cu pretenii mei. Iară tatăl a zis: fiule, în toată vremea ești cu mine, ale mele ale tale sunt. Ci să cade să ne veselim, că fratele tău mort era și a înviat, perdut era și s'a aflat.“

În ignoranța sa astfel să declare fiul cel mare, pentru cele ce se întâmplă în onoarea fratelui său. Fără a se interesa de adevărul cauzei și fără a judeca rațional, condamnă cu un gest disprețuitor petrecerea ce decurgea în casa lor. Dar și invidia și-a manifestat atunci, când nici nu voia să intre în casă. În el vedem pe omul răutăcios și superficial, care judecă lucrul după aparență, iar nu după adevăr. Prin conduita sa eră să devie al doilea păhar al amărăciunii bătrânului tată. Dar și de data aceasta știe tatăl să se facă tuturor de toate. De-oparte e sufletul ospățului, iar de altă parte e sfătuitoarea fiului celui mare. Glasul povățuitor a tatălui, cam astfel grăiește către fiu: Fiul meu! Acum când mi-se dă prilej, ca să mă veselesc la bătrânețe, tu vii și cu apucăturile tale nesocotite, voiești a mă întrista. Prin usurpare voiești să fii tu eroul acestei zile. Cugetă-te bine fiul meu, că numai omul netrebnic, caută să se înalțe prin usurpare, un astfel de om numai atunci se simțește satisfăcut, când a putut să strice tot ce e bun și frumos. Lumea cuminte nu le-ar lăuda, dacă ai face ceea ce intenționezi, ci te-ar condamna, ba te-ar compătimi ca pe un nebun. Așa te bucuri pentru fratele tău, care veni sănătos, așa îl gratalezi, pentru că azi înălță nimbul casei noastre prin stălpul de granit câștigat din depărtări foarte mari și cu risicul de a-și perde viața. De astă dată te vei arăta mai păcătos ca fratele tău. Acela prin neștiință a zidit casa mea, iară tu prin știință vrei să o usurpi. Te superi, că nu ai parte de veselie. Nu cunoști veselia pentru că nu cunoști supărarea. Viața ta e o veselie, având de toate și nelipsindu-ți nimic. Viața pentru tine e un ospăț, pentru că nu ai parte de zile amărite și negre. Nu cugetă, că vei putea întuneca nimbul ce încununează pe fratele tău, pentru că fapta bună se lăudă de sine, chtar împotriva celor ce o invidiază. Mai înțelept vei fi și de toți mai lăudat, dacă intri în

casă îmbrățișezi pe fratele tău, cauți să te bucuri pentru el, deoarece el a săvârșit lucru mare, eșind cu isbândă din starea dureroasă alui atunci, când „eră mort și a înviat, perdut și s'a aflat.“

S'a scurs multă vreme, nouăsprezece veacuri, decând Mântuitorul nostru Isus Hristos a spus această frumoasă parabolă. Lungă vreme a trecut de atunci și multe generații au venit și s'au dus. Multe prefaceri s'au întâmplat în atâta vreme; mai toate lucrurile și-au schimbat fața. Unele perzându-și însemnătatea ce aveă în vechime pentru vremile mai nouă au perit cu totul. Multe legi a primit omenimea de atunci, unele pentru timp mai scurt, altele pentru timp mai lung, dar oricât de perfecte au fost acelea, nu au rămas pe de-a'ntregul în forma lor originală și nu au aflat aplicare întotdeauna. Singură învățătura Mântuitorului e în integritatea ei genuină, așa dupăcum ne-a dat-o divinul Mântuitor și află aplicare în toate timpurile și în toate locurile. La împrejurările vieții noastre de azi, află aplicare parabola tălcuită a fiului rătăcit. În această parabolă vedem ca într'un microcosm, cele ce se întâmplă azi, ori cele ce se petrec azi intruchipează această parabolă. Tatăl și fiii sunt și în ziua de azi. Dumnezeu e tatăl, noi suntem fiii. Dumnezeu tatăl în bunătatea sa nemărginită a creiat lumea în forma cea mai perfectă, pentru că zice sfânta scriptură: „Și văzu Dumnezeu, că aceasta este bine.“ Pentru asigurarea mersului normal a lumii și a lucrurilor din ea dădu legea sa divină. Fericirea adevărată eră traiul în lumea creiată astfel. Pacea, mulțumirea și fericirea se boltea asupra întregii omenimi. Și în casa tatălui din parabola amintită, eră fericirea deplină. Omenimea însă asemenea fiului rătăcit, s'a răsvrătit contra lui Dumnezeu — a tatălui. „Toți s'au abătut împreună netrebnici s'au făcut“. „Părăsit-a pe Iehova și s'a depărtat dela căile lui.“ Neascultători am fost cu toții, ca fiul rătăcit. Asemenea acestuia am dat întâietate pornirilor noastre, începând a duce viața cea mai destrăbălată. Mândri și sumeți în îngâmfarea noastră, uitarăm datorința față de Dumnezeu, punând interesul nostru egoist, ca cea dintâiu țintă, ca principiu de viață. Când ne apucam de ceva, nu făceam în numele lui Dumnezeu, ci uitând rugăciunea: Doamne ajută, lucrăm chiar împotriva cu Dumnezeu. Ne târguiam pe vremea, cât să stăm în casa lui Dumnezeu, în sfânta biserică, ca apoi cu atât mai mult timp să avem de a putea petrece în localitățile publice indecente. Cântările caselor de petreceri șgomotoase înăbușiau pe cele din biserică. Viața imorală luă proporții foarte mari, pentru că numărul căsătoriilor fără binecuvântarea bisericească, e așa de mare, că nu-l putem ști. Un fel de viață păcătoasă, ca a fiului rătăcit e aceasta. Risipitori am fost, cheltuind câștigul pe beuturile ruinătoare de viață și pe îmbrăcămintea prea scumpă împodobitoare de trup, iar nu pentru podoba sufletescă, pentru creșterea, educarea și îngrijirea sufletului. Certele, pismele ocupară locul vieții creștine. Fiecare din noi se credeă a fi un semizeu și căută să plutească „în al șeptelea cer“, numai ca să obțină aplauzele și lauda altora. Nime nu mai caută ca prin fapte creștinești să facă voia lui Dumnezeu, ci pentru „unclid de linte“, voia oamenilor. Ba mers-am până acolo, că în conducerea vieții publice, nu ne-am conformat voiei lui Dumnezeu, ci rațiunii noastre. Ivitu-s'au contra lui Dumnezeu curentele dușmănoase, pretinzând a fi cele mai competente în ocărnuirea lumii. Un lucru de s'a cerut dela noi, nu am avut sistemul, cu ajutorul căruia să ajungem la isbândă, ci

numai cu multe greutăți și năcuzuri, împreunate cu periclitarea vieții. Astfel suntem în timpul de azi întru căutarea dreptului nostru just, am plecat pe calea războiului. Fiii noștri au trebuit să lase cu toții căminul părintesc și să se împrăștie în largul lumii, căți nu vor fi fost dintre dâșșii, cari mai nainte desconsiderau sfatul părintesc, atunci când au trebuit ca să trăiască singur din puterile lui proprii și el însuși să-și croiască un viitor, a ajuns acum în cele mai mari primejdii împreunate cu periclitarea vieții. Sunt departe fiii de oblăduirea părintească. Locuința lor e lumea întreagă, sub cerul liber, în deșerturile pământului și în largul mării. Viața li-e nesigură în tot momentul, primejdită fiind de grozăviile războiului. Ne cuprinde o jale, când ne gândim la soartea lor. „Ce griji pe noi, ce fiori, când ne gândim, că e greu războiul.“ Milioane stau față 'n față, ca să-și măsoare puterile. Oameni ce nu s'au văzut de când e lumea, apar de-odată față în față, însă nu ca să deie mâna la olaltă și să se întrebe de sănătate, ca apoi să se sfătuiască, cum să poată trăi în vremurile aceste neroditoare, ci să întâlnească dușmani cu arma în mână, năpustindu-se ca dihanile unul asupra celuilalt. Ca fiul în pustiu, „azi înt 'un loc mâne într'altul“ sunt și fiii noștri. Indură gerul fără seamă, loviturile vânturilor, ploile reci și arșita soarelui. Departe sunt de noi, dar am dori să-i vedem cât de des. Li așteptăm. Vine unul câte pe o vreme scurtă și atunci cu duiumul năpădim asupra lui, că da de ne va aduce ceva veste dela un frate, ori dela alt neam. Nu auzim nici o veste despre acela, care îl dorim noi. Trimitem cărți în largul lumii, pentru a afla pe cei ce de atâta vreme n'au dat semne de viață. Cărțile se duc, dar în urma lor nu vine nici o veste, pentru că cel căutat perdut e pentru totdeauna. Ori cât de meșteri am fi în descrierea vieții și sorții lor, nu o putem scrie cu adevărat, ci numai ei singuri știu să o spună așa după cum e în realitate. O schimbare a acestei sorți doresc ei acolo unde se află, după un mântuitor, care cât de grabnic să le schimbe soartea doresc ei și pe acel mântuitor îl află în Dumnezeu. Pe Dumnezeu îl cunosc ei de atare mântuitor și pe el îl cheamă de ajutor, ca odinioară fiul rătăcit. Dar și noi cei de acasă tot la acel ajutor recurgem. Momente de mângâiere numai dela Dumnezeu știm noi cere.

Ca fiul rătăcit să ne examinăm și noi interiorul nostru și să depărtăm toate pornirile potrivnice cu legea dumnezeiască și să cunoaștem deșertăciunea tuturor avânturilor pornite împotriva divinității, pentru-că numai în felul acesta ne vom împărtași de ajutorul așteptat. Atunci bunul Dumnezeu își-va „înălța cornul puterii sale“ și precum a scos odinioară pe fiul rătăcit din încurcătura în care s'a dus el singur astfel ne va scoate și pe noi făcând sfârșit războiului.

Deodată cu aceasta o oră mai senină se va dezlănțui pe întreg orizontul, precum odinioară s'a întâmplat în casa tatălui fiului rătăcit.

Ce sunt ai noștri azi și ce fac ei? Sunt cei dințaiu și fac cel mai mare lucru din lum. Precum s'a exprimat tatăl din parabolă despre fiul său, după ce s'a rentors, astfel ne putem exprima și noi despre fiii noștri reînțorși. Eroii sunt iar faptele lor virtuți. Cea mai frumoasă și înaltă jertfă din lume aduc ei: viața lor, împlinindu-și datorința față de țară și datorința expierii păcatelor față de Dumnezeu. Soartea lor va p fericirea impieună cu a noastră, precum a fost fericierea fiului rentors nu numai a lui ci a întregii familii. Mult am suferit, mult ne vom bucura.

În fine să vină cei, cari au rămas tot cei vechi, aceia după a căror inimă acest foc curățitor nu a putut arde noroiul, pentru-că acum vor stă ca muți neputând grăi nimic contra marelui adevăr: că legea dată de divinul Mântuitor e pentru toți și pentru timpurile și că nu va trece din ea: „nici o iotă“ până ce nu se va împlini. Dar răutatea lor va fi mare și atunci; invidia va vorbi și pe mai departe. Însă toate vor fi zădarnice, pentru-că întunecimea minții lor nu va putea acoperi marele adevăr divin, care în sine strălucește ca mărgăritarul cel mai de mare preț.

Deviza va fi: Să trăim după legea lui Hristos pentru-că e bună și se îplinește aducându-ne cât vom trăi după dâșșă numai bine în veci Amin.

Aurel Budin
preot-capelan.

CRONICA.

Deputați congresuali. În arhidieza transilvană au fost aleși deputați din cler la congresul național-bisericesc următorii: În Sibiu (cercurile Sibiu și Săliște) I. P. C. Sa, Arhimandritul Dr. Ilarion Pușcariu, vicariu arhiepiscopesc, deputat ordinar și Dr. Ioan Stroia, protopresbiter deputat ad hoc. În Cluj (cercul Turda și Cluj) I. P. C. Sa, Arhimandritul Dr. Eusebiu R. Roșca, director seminarial, deputat ordinar și Tului Roșescu, protopresbiter în Cluj, deputat ad hoc. În Alba-Iulia (cercul Săbeș și Alba-Iulia) Nicolau Ivan, asesor consistorial, deputat ordinar și Ioan Teculescu, protopresbiter în Alba-Iulia, deputat ad hoc. În Deva (cercul Deva și Hațeg) Lazar Triteanu, asesor consistorial, deputat ordinar și Dr. Ioan Lupăș, protopresbiter în Săliște, deputat ad hoc. În Ilia (cercul Ilia și Geoagiu) Dr. Gheorghe Proca, asesor consistorial, deputat ordinar și Dr. Octavian Costea, secretar consistorial, deputat ad hoc. În Abrud (Cercul Zarand și Cămpeni) Vasile Dămian, protopresbiter, deputat dietal, ca membru ordinar și Romul Furduiu, protopresbiter în Cămpeni, ca deputat ad hoc. În Deș (cercul Solnoc și Bistrița) Teodor Herman, protopresbiter în Deș, deputat ordinar și Vasile Duma, protopresbiter în Reghin, deputat ad hoc. În Mediaș (cercul Târnava și Sighișoara) Mateiu Voileanu, asesor consistorial, deputat ordinar și Demetriu Moldovan, protopresbiter în Sighișoara, deputat ad hoc. În Brașov (cercul Treiscaune și Brașov) Dr. Vasile Saftu protopresbiter în Brașov, deputat ordinar și Dr. Ioan Lupăș, protopresbiter în Săliște, deputat ad hoc. În Făgăraș (cercul Bran și Făgăraș) Dr. Petru Ionescu, consilier ministerial, deputat ordinar și Nicolae Borzea, protopresbiter în Făgăraș, deputat ad hoc.

În dieceza Caransebeșului: În cercul Caransebeș: Filaret Musta arhimandrit și vicar episcopesc. Lugoj: Dr. George Popovici protopresbiter.

Făget Sebastian Olariu protopresbiter: Jebel: Ioan Pepa, protopresbiter. Ciacova: Dr. Cornel Cornean, protodiacon secretar konzistorial. Vârșet: Dr. Iosif Traian Badescu protosincol. Petrovoselo: Dr. Dornel Cornean, protodiacon. Mehadia: Pavel Magdescu preot in Jupalnic. Oravița: Dr. Petru Ionescu. Nu cunoaștem rezultatul din cercul Jam.

Procesul mănăstirilor. Tabla regească din Budapes'ta a desființat sentința nefavorabilă pentru noi adusă de tribunalul din Budapesta, enunțiând principiul comisiunii mănăstirilor. Tribunalul este îndrumat a aduce nouă sentință pe baza acestui principiu ce ne deschide calea la împărțire de mănăstiri și bunurile lor în proporția ce se va stabili judecătorește.

Al patrulea împrumut de războiu. Vine știrea, că în curînd se vor deschide liste de subscriere pentru al patrulea împrumut de războiu și la noi, în Austria și Ungaria. Guvernorul băncii austro-ungare a conferat în chestia aceasta cu guvernul austriac și cel ungar, stabilind împreună avantajile pe cari are se le acorde banca națională austro-ungară semnatarilor.

† **George Botta**, preotul din Dorgoș a trecut la cele eterne. Joi a fost înmormântat în Lipova. Prohodul l'a oficiat părintele protosincol Roman Ciorogariu asistat de părinții protopresbiteri din Lipova și Radna și încă de 14 preoți. Odihnească în pace.

Necrolog. Subscriții cu inima frântă de durere aducem la cunoștința tuturor rudeniilor, prietenilor și cunoscuților, că preaiubitul nostru soț, tată, cumnat și bunic *Petru Lazar*, preot gr. or. român, după lungi și grele suferinți, împărțit fiind cu sîntele taine, în al 53-lea an al etății și al 33-lea al preoției, a adormit în Domnul, miercuri la 23 martie (5 aprilie) a. c. la orele 1½ p. m. În mormântarea fericitului în Domnul, va avea loc sîmbătă în 26 martie (2 aprilie) 10 a. m. în cimitirul din Prăjești. În veci să fie amintirea lui! Arad, la 23 martie (5 aprilie) 1916. Iulia Lazar născ. Mihulin, soție. Constantin Lazar, paroh și Mărioara Lazar măr. Ștefea. fiu și fică. Valeria Lazar născ. Mager, Sabin Ștefea paroh, noră și ginere. Augustin Mihulin, Persida Mihulin născ. Papp, lancu Mihulin, Samfira Mihulin, George Marc, George Luca, Iuliana Mihulin, Teodor Brînda, Marcina Mihulin, cumnați și cumnate. Lucia E. Lazar, Viorel și Petru I. Ștefea nepoată și nepoți.

Cronica bibliografică.

Carte de rugăciuni și cântări a părintelui *Petru E. Papp*, editată cu binecuvîntarea P. S. Sale D-lui Episcop, avînd o mare și neașteptată trecere, a fost scoasă acum și în ediție de lux, pe hîrtie foarte fină. Preoțimea noastră face un neprețuit serviciu vieții noastre religioase răspîndind aceasta carte în cercuri cât mai largi. Mai ales acum în zilele de post fiecare creștin găsește în aceasta carte multă mîngîiere. Ea de altfel se vinde în favorul școalei confesionale din Pocola. Ediția simplă costă 1 cor. 20 fil., cea de lux fără toc 2 cor., iar cu toc și aurită 2 cor. 40 fil.

Concurse.

Pentru ocuparea postului de capelan temporal pe lângă preotul Gheorghe Aurariu din parohia de clasa a II-a **Cutina**, tractul Belințului, să scrie concurs cu termen de **30 zile** dela prima publicare în „Biserica și Școala“.

Emolumentele împreunate cu acest post sunt:

1. Jumătate din sesia parohială;
2. Jumătate din intravilanul parohial;
3. Jumătate din pășunea ce se revine după sesie și
4. Jumătate din toate venitele împreunate cu postul de paroh.

Eventuala întregire dela stat ca capelan.

Reflecții la acest post sunt poftiți ași instruiți petițiile concursuale în senzul concluzului nr. 84/1910 al sinodului eparhial, pentru parohii de clasa II-a și într'o Duminecă, ori într'o sîrbătoare, a se prezenta în sf. biserică din Cutina, spre a-și arăta desteritatea în cântare și tipic.

Petițiile concursuale, adresate comitetului parohial, să trimit oficiului protopresbiteral gr. or. rom. din Belinț (Belenceze, Temes-megy).

Alesul va plăti dările după pămîntul ce-l beneficiază și va catihiză pe elevii dela școala gr. or. rom. din Cutina fără remunerație.

Comitetul parohial.

În înțelegere cu mine: *Gherasim Sêrb*, protopresbiter.
—□— 1—3

Pentru îndeplinirea parohiei de cl. III. **Poienii-inferiori**, tractul pșese Vașcău, în baza încuviințării Ven. Consistor eparhial din Oradea mare de sub Nrul 178 B. 1916, prin prezenta se scrie concurs cu termen de alegere **30 zile** dela prima publicare în organul oficial, pe lângă următorul beneficiu:

1. Pămînt parohial arător de 6¼ holde catastrale.
  2. Stolele obicinuite.
  3. Intregirea dotațiunei dela stat pentru preoți cu calificațiuna inferioară 679 cor. 64 f.
- De cvartir se va îngriji alesul, care va provedea și catehizațiunea la școala primară.

Reflecții la aceasta parohie își vor înaintă petiția de concurs instruită cu documentele necesare oficiului pparhial al tr. Vașcău în Cusuiș (Köszvényes, p. u. Kisszedres), avînd a se arăta și poporului parohial în termen regulamentar.

Comitetul parohial.

În conțelegere cu: *Vasilie Nicoruția* vicar pșese.

—□—

2—3

Pentru îndeplinirea parohiei de cl. III. **Călugări**, tractul pșese Vașcău, în baza încuviințării Ven. Consistor eparhial din Oradea-mare cu Nrul 420 B. 1915, prin prezenta se scrie concurs cu termen de alegere **30 zile** dela prima publicare pe lângă următorul beneficiu:

1. Casă parohială cu grădînă.
2. Bir preoțesc dela fiecare număr de casă câte 15 litre cereale, cari se pot rescumpără cu prețul curent al pieței din Vașcău.
3. Stolele îndatinate.
4. Intregirea dela stat pentru preoți fără pregătire superioară 635 cor. 30 f.

Reflecții, avînd se arăta poporului în termenul regulamentar, sunt poftiți să-și înainteze petiția de concurs instruită cu documentele necesare și adresată comitetului parohial, oficiului pparhial gr.-or. român al Vașcăului în Köszvényes p. u. Kisszedres.

Comitetul parohial.

În conțelegere cu: *Vasilie Nicoruția* vicar pșese.

—□—

2—3

Librăria Diecezană

Arad, Strada Deák Ferencz N-rul 35

Mare depozit în ornate recvizite bisericesti și anume:

Ornate (odăjdii) în cele mai variate execuțiuni după ritul bisericeii ort. române dela . . .	50—1000 cor.
Potire de aur, argint, bronz aurit, sau argintat dela	36— 200 cor.
Potire de sticlă	
Cruci pentru altare, pentru funcțiuni, din tot soiul de metal și lemn dela	4— 100 cor.
Cădelnițe de bronz și argint dela	20— 100 cor.
Candele de argint dela	— 100 cor.
Disc cu stea de bronz și aur, dela	— 50 cor.
Litier argint chița	130 cor.
Cutie pentru mir și pentru cuminecătura celor bolnăvi, din argint, cu prețul de	34 cor.
Icoane pictate pe pânză în diferite colori și mărimi, dela	8— 100 cor.
Prăznicare pe lemn ori tinichea	
Evangelie cu litere latine și cirile legată mai simplu dela 24—40 cor., în legătură catifea	100— 130 cor.
Apostol, Octoichul cel mare, Ceaslov, Cazania, Molitvelnic cu litere latine sau cirile și cu toate celelalte necesare bisericilor noastre.	

◆ La dorință servim la moment cu informațiuni și deslușiri mai detaliate. ◆

Serviciu prompt. ≡ Prețuri moderate. ≡ Nr. telefonului 266.